

AQUESTA HISTÒRIA ÉS LA PERA

No m'ho podia creure, les meves hores d'entrenament per estar perfecta i la meva atenció per rebre els rajos del sol començaven a donar els seus fruits:

- Aquest vestit verd em queda genial!, vaig pensar mentre contemplava el meu reflex en una gota de rosada.

A l'horta sempre vaig destacar pel meu intens color, la meva lluentor i les meves corbes perfectament definides. La pera ideal, la que totes les fruïteries voldrien tenir, la que totes les persones desitjarien menjar.

Perquè jo sempre vaig tenir clar el meu futur, el paradís somiat de qualsevol aliment: ser menjat per una persona.

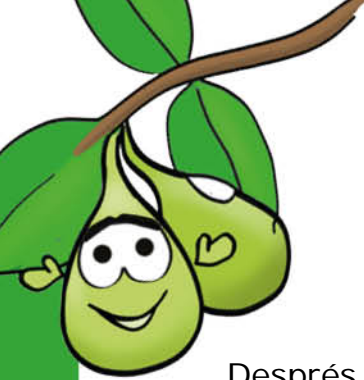
Sí, heu llegit bé! Per a una pera, el mateix que per a la resta dels aliments, aquesta és la raó de la nostra existència. Som absolutament necessaris en el cicle de la vida, imprescindibles perquè altres éssers vius puguin formar-se, nodrir-se, viure! Pot haver-hi alguna cosa més important?

No obstant això, no tot era alegria per a les fruites i verdures, ja que moltes no eren triades per ser enviades a les botigues, només per tenir algun petit cop, una forma diferent a la de la majoria o una pell menys brillant.

I el pitjor, tampoc eren destinades a alimentar als animals, ni anaven a fàbriques de conserves... anaven a parar directament a l'abocador! Tota l'aigua que les havia regat, l'energia que s'havia gastat per transportar-les, l'esforç dels agricultors que les van conrear... tot això llençat a les escombraries!

Però jo, mentre creixia i m'engreixava, no pensava en aquestes coses. Estava destinada a alimentar a una persona i amb il·lusió esperava a l'arbre el moment de la collita, al costat de les meves altres companyes.

Tanmateix, un cop arribat, les coses no van ser com havia imaginat; ens van arrencar de l'arbre sense cap cura, vam fer un llarg viatge en una incòmoda caixa totes amuntegades i, en arribar a la nostra destinació, vam ser descarregades sense massa miraments.

Després d'una sèrie de dutxes amb aigua freda d'allò més desagradables, va començar el procés de selecció. Jo vaig anar passant totes les proves. No va anar així per a algunes de les meves altres companyes les quals van ser carregades en contenidors i portades a l'abocador.

A mi em van qualificar amb la millor nota possible: Pera Suprem. Això m'obria les portes de les tendes més exclusives.

I així va ser. El grup d'afortunades al qual jo pertanyia, va ser portat a "La Botiga del Gourmet", una de les més selectes del país, amb cinc cistelles a la Guia Miguelín!

Allí vam conviure amb les millors fruites i verdures de temporada:

- "Ambient exclusiu, climatitzat, per conservar millor totes les nostres qualitats", deia una patata. Prestatgeries de disseny i un botiguer que ens manejava amb guants blancs. Allò era vida! Aquesta etapa va ser estupenda, cadascuna posava la seva millor cara perquè ens triessin.

Un dia em va tocar a mi. Molt contenta, em van portar al costat d'altres fruites en una bossa de paper.

Quan vam arribar a la casa, vaig veure amb alegria que hi havia nens:

- "Què bé, podré contribuir al seu creixement amb totes les meves vitamines!", vaig pensar.

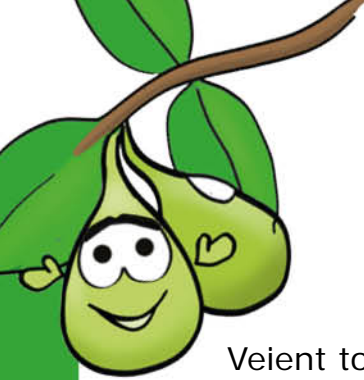
A algunes les van col·locar en el fruiter, però a mi em van ficar directament a la nevera. Allí, fresqueta, em conservaria perfecta fins al moment de menjar-me.

Cada dia, la nevera s'obria, però no em triaven i, encara que no estava nerviosa, vaig començar a parar l'orella en les converses dels altres. Allí dins, no tothom estava content. Hi havia molts aliments que portaven allà temps, i començaven a desanimar-se. Allò era nou per a mi, comprar aliments i no consumir-los?

Vaig conèixer a les components d'una minestra tancades en un pot de vidre, i per senyals vaig poder entendre que, després d'anar a la taula i no ser menjades, les havien ficat allí feia més d'una setmana!. I em vaig fixar en el venerable flascó de kètxup, Jenzi es deia, obert feia deu mesos!

- És una mica artificial i passat de sucre, però amb mi faria bona parella, em va comentar una salsitxa que portava també un temps en la nevera.

Jo, la veritat, estava decebuda amb els nens de la casa. Sempre que obrien el frigorífic, anaven directes a algun batut o iogurt. Increïblement, el meu bell color verd no semblava ser un atractiu per a ells.

Veient tot això, vaig comprendre per què aquests productes queien malament a tothom. Sempre sortien poc després d'arribar, i això que no tenien ni la meitat de nutrients que els aliments frescos i estaven plens de conservants! Així n'estaven ells d'orgullosos!

Però el pitjor va arribar un dia, en escoltar les persones de la casa com planejaven fer una gran compra. Els més antics es van posar molt nerviosos i el pobre Jenzi es va posar a tremolar:

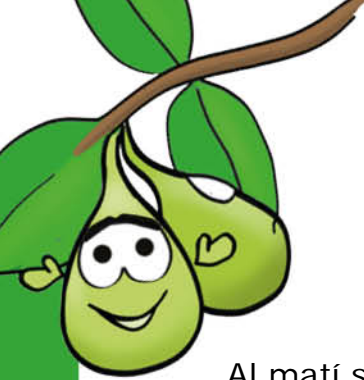
- D'avui no passo, segur que porten un pot nou.
- Per què us poseu tan nerviosos per la "gran compra"? què significa?, vaig preguntar.
- Significa que les persones es dediquen a comprar un munt de productes nous i ni tan sols miren aquí dins abans de fer-ho. Quan tornen, han de deixar espai per als nous, i és clar, els que portem aquí un temps..., va dir amb tristesa una llauna de paté oberta.
- Val, però llavors, us trauran per menjar-vos!, vaig comentar animada. Molts em van mirar amb tristesa i ningú no va dir res.

La tarda va passar amb un ambient molt tens a la nevera, tothom estava nerviós. Quan per fi vam sentir sorolls i van obrir la porta, va passar el que m'havien explicat. Van començar a ficar en el frigorífic moltes coses noves i a emportar-se algunes de les més antigues: el pot amb la minestra, la salsitxa, també a Jenzi.

- Adéu noies, vaig dir amb tristesa... van portar un nou flascó de kètxup. Jo estava espantada, i assistia encongida a l'espectacle, intentat no cridar l'atenció.

Com que van deixar la porta mig oberta, vaig veure una cosa que em va gelar el suc: els llençaven a tots a les escombraries! Llavors, aquest era el final dels aliments que ningú no es menjava! No podia entendre com, en aquella casa, seguien comprant aliments i alhora llençant uns altres.

Aquella a nit, vaig dormir malament perquè començava a estar preocupada pel meu futur. Ara sentia el que era ser rebutjada. Jo sempre havia estat triada, i encara que per a moltes de les meves companyes havia estat diferent, fins a aquell moment, no m'havia parat a pensar en això i a posar-me en el seu lloc.

Al matí següent, vaig parlar amb els aliments que, com jo, portaven uns quants dies a la nevera sense que ningú ens fes cap cas:

- "La nostra situació és crítica, anit vaig veure com llençaven a les nostres amigues a les escombraries", en la cara de totes es podia veure la por, "hem de fer alguna cosa per cridar l'atenció quan obrin la porta" vaig dir.
- Hem d'aconseguir que els nostres principals competidors, els aliments acabats de comprar, quedin en un segon pla. Els hem de convèncer que a la part de darrere de la nevera s'està molt més fresc i còmode", va comentar la pastanaga.
- Hem de col·locar-nos davant perquè sigui a nosaltres a qui vegin quan obrin la porta", va afegir la llauna d'olives. I sense pensar-s'hi gaire, l'enciam es va recolzar amb el seu millor posat en la llauna. De seguida dues pastanagues i mig tomàquet van seguir el seu exemple.
- Si quan vegin aquesta escena no s'animen a fer una amanida, em rendeixo!, vaig dir.

En aquell moment, escoltem fora de la nevera...

- "Avui a l'escola ens han explicat que al món hi ha moltes persones que pateixen fam i que nosaltres no parem de llençar menjar a les escombraries, però nosaltres no llencem el menjar, oi papa?"

Es va obrir la porta i va aparèixer el pare mirant-ho tot:

- "És clar que no, filla, aquí... mirem de no llençar res...", va dir amb un posat de circumstàncies i, després d'un segon va afegir, "i perquè vegis, avui serem creatius! Prepararem el sopar utilitzant com a ingredients tots els aliments que tenim oblidats a la nevera. No podem deixar que acabin a les escombraries!"
- "Farem una amanida abans que aquestes verdures s'espatllin", va dir, "i per a postres una macedònia de fruites!"

Tots ens sentíem molt contents. Havíem estat a punt d'acabar a les escombraries, però ens havíem salvat!